

11 juli 2026 (Vlaamse mis)

Didier Croonenberghs o.p.

De zaaier is geen Vlaming. Geen Vlaamse mier... Is het u opgevallen dat er — vanuit het oogpunt van rendabiliteit — geen slechtere investeerder bestaat dan de zaaier uit dit evangelie? Hij maakt geen enkel onderscheid tussen de verschillende soorten grond! Hij zaait in alle windrichtingen, zonder aandacht te schenken aan het mogelijke resultaat, zonder erop toe te zien efficiënt te zijn, zonder eraan te denken de beste, de meest rendabele, de vruchtbaarste grond uit te kiezen! Hij strooit overal graan uit, zonder bang te zijn het te verspillen. Het kan hem niet schelen op welke grond het terecht komt...

Maar is dat niet precies Gods houding tegenover ons? Hij geeft, onvoorwaardelijk, tegen alles in, zonder rekening te houden met onze verdiensten, zonder mensen in categorieën onder te brengen... Ja, Jezus, door de Vader gezonden, is in de wereld gekomen om zijn woord te zaaien. En hij zaait het overal, want hij wil dat dit woord alle harten bereikt.

Laten we toegeven dat de manier waarop deze zaaier te werk gaat, ver van de onze afstaat. Wat is er immers menselijker dan vóór het zaaien al aan de oogst te denken? Zonder daarom alles te willen berekenen, is het toch begrijpelijk dat we meer vertrouwen schenken aan wie ons steunt? Dat we houden van wie ook van ons houdt? Dat we zorg dragen voor wie ons dankbaar is? Want we willen allemaal delen in de oogst: een beetje genegenheid, een beetje erkenning! Maar God is een zaaier! Hij is louter gave! En dat is wat ook wij, op onze eigen schaal, geroepen zijn te worden. Het komt erop aan te leven volgens de mateloosheid van de zaaier uit de parabel! Want zaaier zijn is niet hetzelfde als maaier zijn! Zaaien betekent fundamenteel: in de ander zaadjes van liefde en vertrouwen leggen. En hopen dat ze vanzelf hun weg vinden. Het is geven zonder een tegengave te verwachten.

Daarom beschrijft Jezus, wanneer hij de parabel uitlegt, verschillende soorten grond. Niet om ons in categorieën onder te brengen — vruchtbaar of onvruchtbaar, deugdzame of slechte mensen! De verschillende soorten grond zijn er niet om ons te verdelen. Ze zijn er om weerklank te geven aan ons verdeelde hart. Laten we dan naar onze verdeelde harten kijken! Het zijn akkers, met hun vruchtbare grond en hun schaduwzones.

Ook al verlangen we naar meer innerlijke eenheid, toch dragen we allemaal die verschillende percelen in ons: vruchtbare grond en dorre aarde. Voor sommigen zijn die dorre plekken een rouwproces dat nog niet voltooid is, gekwetste levensverhalen waarop het onmogelijk lijkt ooit nog een nieuw project te zien opbloeien.

Die verlaten gronden zijn misschien ook verhalen die telkens opnieuw naar boven komen: een verleden dat we maar blijven herkauwen. Bij anderen is de tuin van hun hart vol slecht

omgeploegde voren, knopen en angsten, neuroses en struikelstenen, vol 'ik had moeten...' waarover elke hoop struikelt. Sommigen dragen misschien braakliggende gronden in zich, projecten die vervlogen zijn nog voor ze konden groeien. Hun moed wordt ondermijnd door de herinnering aan levens die uitdoofden nog voor ze konden ontluiken.

Diep in ons hart kunnen we ook gronden aantreffen die de tand des tijds niet doorstaan. Gronden die te veel aan de zon zijn blootgesteld... Het enthousiasme van één ogenblik blijkt niet in staat de beproeving te doorstaan! Door de wisselvalligheden van het leven heeft de persoonlijke grond van sommigen misschien iets van zijn oorspronkelijke rijkdom en enthousiasme verloren. Levenservaringen hebben hen voorzichtiger en wantrouwiger gemaakt. Op sommige plekken in hun hart zijn doornstruiken gaan groeien, alsof die hen moeten beschermen. Bij weer anderen ten slotte is de grond droger en rotsachtiger geworden... een plek waar niets goeds meer lijkt te kunnen groeien.

En toch — en dat is de buitengewone boodschap van deze parabel — zal er altijd, werkelijk altijd, diep in de mens een stukje 'goede grond' zijn dat bezaaid kan worden, wat onze ervaring ons ook zegt. Het evangelie komt ons vertellen dat er diep in ieder mens altijd een plek is waar de aarde haar oorspronkelijke frisheid heeft bewaard.

Het is Gods akker, diep in ons gegrift. Ook al lijkt de oogst in ons leven soms ver weg, toch kunnen we werkelijk een nieuwe vruchtbaarheid ontdekken. Want God behoudt zich altijd een klein 'recht van doorgang' voor... door de akker van ons hart, om er vertrouwen te komen zaaien!

Het is dus aan ieder van ons om op zoek te gaan naar die grond, in onszelf — om als het ware vakantie te nemen in

onszelf — en zo in ons die plek te ontdekken die naar de oogst verlangt!

En een mooi feest gewenst!

Amen.